

Profesorul Nishima

Profesorul Nishima era rector la universitatea din Kyoto. El era un creștin sincer. Cunoscut pentru bunătatea sa, pe care o arăta atât profesorilor, cât și studenților, profesorul stimat de toți era vizitat cu plăcere de oricine avea nevoie de un sfat.

În perioada când era în funcție s-a ajuns odată la neînțelegeri serioase între studenți și profesori, care în cele din urmă au dus la o adevărată grevă a studenților. Rectorul a făcut tot ce a putut ca să împace ambele părți, dar strădaniile lui au rămas fără rezultat. La sfârșit, singura soluție părea să fie, să se îndepărteze elementele rele din universitate. În acest scop a fost convocată o adunare a tuturor profesorilor și studenților în marea aulă a instituției. Când toți au fost adunați, rectorul a intrat cu un băț în mână și a pășit la tribună.

„Cu regret trebuie să constat dezordinea”, a început el, „care a intrat în universitatea noastră. Este o rușine pentru universitatea noastră. Este de datoria noastră să-l pedepsim sau să-i pedepsim pe cei vinovați și astfel să restabilim ordinea. Totuși, nu vreau să fac răspunzător pentru toată tulburarea nici vreun profesor, nici vreun student. Deci, cine este vinovatul, dacă nici studentul, nici profesorul nu este? Vreau să v-o spun: singurul vinovat este Joseph Nishima, rectorul dumneavoastră. Datoria unui rector este să conducă bine universitatea și să mențină ordinea. Deci, el și-a neglijat datoria și rezultatul este această dezordine, care nu numai că a dăunat studenților și le-a făcut griji profesorilor, ci a adus și dezonoare universității noastre. Toate acestea vin de la incapacitatea rectorului dumneavoastră, care nu a procedat cum ar fi trebuit să procedeze. Asupra sa cade toată responsabilitatea. El trebuie să fie pedepsit.”

Spunând acestea, rectorul a luat bățul de trestie, pe care îl ținea în mâna dreaptă, și bătea cu el, cu lovituri tot mai violente mâna sa stângă, până când bățul s-a rupt în două. La priveliștea sărmanei mâini zdrobită, sângerânde, spectatorii n-au mai putut să-și stăpânească lacrimile și unul dintre studenți s-a grăbit la rector, copleșit de tot de fapta sa. După aceea l-au înconjurat toți, tineri și bătrâni, pe omul iubit. De ce se pedepsise singur? Ce greșeală făcuse? Fiecare cunoștea munca sa neobosită pentru binele universității. Fiecare avusese parte de grija sa părintească și fiecare îl stima, îl onora și îl iubea. Nu împotriva lui se întorseseră studenții, ci împotriva unora dintre profesori. Fiecare știa că rectorul numai din dragoste luase asupra sa toată responsabilitatea. Deoarece trebuia să aibă loc o pedeapsă, el se sacrificase pe sine însuși și a răbdat pedeapsa pe care o merita cel vinovat. Acest sacrificiu al rectorului lor a atins inimile tuturor participanților. Ordinea a fost restabilită. Un spirit nou a intrat în universitate și înainte de toate, studenții au fost aceia care au dăruit toată simpatia lor veneratului lor rector.

Nu este povestea aceasta impresionantă? Într-adevăr, la citit a trebuit să mă gândesc la Cel care a fost zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Oricum, cât de mic, cât se neînsemnat a fost ceea ce a suportat profesorul Nishima în comparație cu suferințele pe care Domnul Isus le-a îndurat pe cruce! Condamnat de oameni nedrepti, bătut sângeros de soldați romani brutali și încununat cu spini, El Și-a purtat crucea la Golgota, unde s-a desfășurat toată cruzimea și răutatea oamenilor. A fost dezbrăcat de hainele Sale, a fost întins pe cruce și mâinile și picioarele Sale au fost bătute în cuie pe lemn. Sub greutatea corpului, „oasele Sale s-au desfăcut” și batjocoritorii se uitau și Îl priveau. Disprețul lor l-a frânt inima și El era foarte de plâns. Și încă ce chinuri inexprimabile, indescriptibile a trebuit sfântul Său suflet să îndure de la început până la sfârșit în timpul celor trei ore de întuneric, în care a fost părăsit de Dumnezeu din cauza noastră! Aici, El, Cel sfânt și drept, S-a împovărat cu păcatele și nelegiuirile noastre și Dumnezeu a executat asupra Sa judecata care ar fi trebuit să ne lovească pe noi. Sângele Său scump a trebuit să curgă, pentru că fără vărsare de sânge nu există iertare. Și acum, acest sânge a realizat o ispășire deplină pentru toți cei care cred în Isus. Credința este cea care mântuiește. Nu ajunge să fii mișcat de

suferințele lui Hristos. Fiecare trebuie să poată să spună: „Din cauza păcatelor mele a trebuit Isus să îndure totul. Sângele Său vărsat a ispășit toate păcatele mele. Sunt mântuit!” Din inimile care pot să vorbească așa va țâșni cu recunoștință:

„A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său..., a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.” [Apocalipsa 1.5,6.]

Titlul original: „Professor Nischima”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 303-306.